

Aysbergin görünmeyen yüzü: Ergenekon

M. ÖZLEM

Bir nevi kabullenmiş hali mi ya da çaresizlik durumu mu bilinmez fakat Susurluk'tan daha ciddi ve Susurluk'un belki ta kendisi bir desifirasyon karşısında derin bir sessizlik hali mevcut.

Kamuoyu ve sosyalist hareketler Ergenekon operasyonunu bir iki ciltz tepkiyle karşıladı. Genel bakış açısı ise devlet içerisinde devlete rağmen örgütlenmiş güçler olarak tariflenen çetenin devlet tarafından temizlenmesi istemi oluyordu. Bu noktada operasyonun ordu ve hükümet ile işbirliği halinde hatta Büyükanıt yurt dışındayken yapıldığı, ABD istemi ile kontrolsüz güçlerin tasfiye edildiği tezi oldukça yaygın bir kabule sahip görünüyor. Operasyonun finalinin Gaziantep'te verilen El Kaide operasyonuyla zamandışı bu kaniyi güçlendirir bir kanıt gibi duruyor.

Susurlukçu Veli Küçük'ün tutuklanması ile dizileri aratmayan sahneler ve organizasyonlar ortaya serilirken aykırı seslerin yüzünü orduya dönmesi olmasa yukarıda tarif edilmiş kadar düz bir açıklamaya sahip olmadığını gösteriyor. "Emekli askerler ve istihbaratçılar tek başlarına darbe planı yapamaz. Başarılı olabilmeleri için görevini yürütenlerle işbirliği içinde olmaları lazım" Doğu Ergil'in bir gazeteyle verdiği demeç orduyun fiili durumuyla Ergenekoncular arasındaki ilişkiyi tariflemek açısından önemli bir dipnot olarak karşımıza çıkıyor. Aynı şekilde genelkurmay başkanının tv'lerde boy gösterip orduyun karalanmaya çalışıldığı meyanında açıklamaları ve yine ordu yanlısı gazetecilerin özellikle hükümet yanlısı basını zikrederek orduyun hedef alındığı yolundaki açıklamaları operasyonun pek de dansıklı olmadığı ihtimalini kuvvetlendiriyor.

Ergenekon adıyla bahsi geçen operasyon herkesin bildiği üzere yeni başlayan bir iş değil. Ümraniye bombacısı olarak tanıtılan operasyonun devamından başka bir şey değil. 13 Haziran 2007'de gerçekleştirilen operasyon sırasında Ümraniye'de bir gecekondu ordu menseli el bombaları bulunmuştu. Ardından hemen türban açıklamalarını takip eden günlerde başbakanı yurt dışı gezisini erteletecek olan büyük tevkifat geldi. Aralarında yaklaşık yedi aylık bir zaman dilimi mevcut. Veli Küçük'ün bu tür oluşumlarla ilgili ise daha Susurluk döneminde desifre olmuştu. O halde sorulması gereken soru operasyon için neden bu kadar zaman beklendiği ve niye hala bahsi geçen organizasyonun işlediği suçların desifre edilmediği olmalıdır. Bunların bilinmediği mealinde bir yorum safca olacağına göre soruyu değişik bir biçimde sormak gerekir: değişen ne ve devlet içindeki kavganın adı ve amacı ne?

28 Şubat sürecine giden yolun devletin elinde mevcut bulunan ve yıllar öncesine ait kayıtların kamuya sızdırılması ile döşendiği malumdur. Bu hatıralar ister istemez aslında ergenekona ait bütün verilerin de emniyetin elinde mevcut olduğu gerçeğini ortaya çıkarmaktadır. Söylemek gerekir ki Doğu Ergil'in bahsettiği görevdeki komutanların isimleri bilinmektedir. Bu noktada ister istemez kirli pazarlıkların yapıldığı aklı gelmektedir. Aslında bu pazarlığın Abdullah Gül'ün seçimine denk gelen süreçte Dolmabahçe'de başbakan ile genelkurmay başkanı arasında gerçekleşen toplantıda yapıldığı iddiaları hala güncelliğini korumaktadır.

Tüm bu açıklamaların ışığında Ergenekon adıyla ortaya saçılanların gerçeğin sadece küçük bir parçasını oluşturduğu görülecektir. Yine devlet içerisinde defalarca gündeme getirilen benzer desifirasyonların ince hesaplara ve kirli pazarlıklara yaslandığı düşünüldüğünde Ergenekona hükümet ve emniyetin orduya santajı gözüyle bakabiliriz. Bu bakış otomatikman desifirasyonun sınırlarının gene aynı pazarlıklarda çizileceğini göstermektedir. Sözün kısası çözüm devlete ve hükümete bırakıldığında namı diğer derin devletin derinlerde kalmaya devam edeceği anlaşılmaktadır. Bu gerçeği değiştirebilecek yegane güç güçlü bir sınıf hareketine yaslanan devrimci bir muhalefet hareketi ya da güçlü bir halk hareketi olacaktır. Zira açığa çıkarılacak olan devlet aygıtının kendisinden başka bir şey değildir. Basının ısrarla terör örgütü kavramsallaştırmasıyla devletten uzaklaştırılmaya çalıştığı oluşum verili devlet aygıtından, onun silahlı kolunun parçasından başka bir şey değildir.

Ergenekon verili durumda Susurluk'la aynı kaderi paylaşmaya mahkumdur: tozlu raflara ve nisvana terk edilmiş. Fakat mesele sadece Ergenekonun desifirasyonu ve suçluların yargılanması ile sınırlı değildir, aynı zamanda bu işleyiş frenleyen pazarlığın içeriği ile de ilgilidir. Bu noktada ortaya çıkmış bulunan ve giderek gerileceği, büyüyeceği kabul edilen türban polemiklerinin bu operasyona ne kadar alakalı olduğu sorusu karşımızda durmaktadır. Ve tabii ki bu gerilimin sınırlarının nereye uzanacağı, hangi dönemeçte yumrukların masaya vurulacağı sorusu da önümüzdeki dönemde mesgul edecektir. Eğer söz konusu olan malum derin devletin desifirasyonu ise kabul edilmelidir ki ortaya konulan tepki yetersizdir.

Ergenekon tartışması beraberinde ulusalçılık tartışmalarını da getirmiştir. Özde milliyetçilerden özte yurtseverlere herkes bir yandan Ergenekona yüklenirken öte yandan kendilerinin esas yurtseverler olduğunu savunmaktadır. Bu durum bizi tekrardan dönüp dolaşıp süregelen kirli savaş gerçeği ile yüz yüze getirmektedir. Ergenekon benzeri oluşumların yıllarca kirli savaşın tetikçiliğini yaptığı bilinirken ne Şemdinli bombacısı iyi çocuklara ne de Uğur Kaymaz'ın katledilmesine yeterli tepkiyi verememiş ülke aydınlarının kamudan Ergenekon konusunda duyarlılık beklemesi mümkün değildir. Yıllarca gencecik insanların resmi, gayri resmi Ergenekoncular tarafından katledilmesine seyirci kalandan Ergenekona hassas yaklaşımları bekleneme; zira kirli savaş sürdürüğü müddetçe kirli savaş örgütleri de varılmaya devam edecektir.

Ergenekonla, derin devletle, kirli cinayetlerle hesaplaşmak mi istiyorsunuz dağlara yürüyün DTP'lilere katılın, barışa destek olun, barış isteyin. Ergenekonun çözümünü militarizmin ve militarist devlet aygıtının tasfiyesi ile olacaktır. Bu ise nair seffalık söylemlerinden öte militarizmin ve kirli savaş aygıtlarının beslediği savaş ortamının bitirilmesinden yani Kürt sorununun adil demokratik çözümünden geçmektedir.

Yeni bir 'büyük depresyon' mu?

Tüm veriler önümüzdeki dönemde dünyanın ve Türkiye'nin büyüklüğü ve süresi bilinmeyen bir resesyona gireceğini gösteriyor. Bu resesyona depresyona dönüşmesi ihtimali de hiç az değil, olası sosyal ve politik sonuçlarına hazırlıklı olunmalı

İLKER T. ŞAHİNOĞLU

• 1. sayfadın devam

Korkut Boratav ise halihazırda bir resesyona girildiğinin tartışılmaz olarak ortada durduğunu ve bunun da Türkiye'yi kaçınılmaz olarak etkileyeceğini söyledikten sonra bundan ötesini şimdiden kestirmenin mümkün olmadığını işaret ediyor. Yine ekonomist Mustafa Sönmez de Türkiye ekonomisinin doğrudan global resesyona etki alanında olduğuna vurgu yapıyor.

Dolayısıyla karşımızda; iyimser tahminle resesyona olarak kalacağı beklenen, kötümser tahminle ise depresyona yol açması beklenilecek global bir ekonomik fenomen duruyor.

Önce kısaca paylaşmakta olan bu ekonomik fenomeni betimlemeye çalışalım.

Bilindiği üzere dünya kapitalizmi 1980'lerden bu yana kapsamlı bir liberalleşme sürecini kat etmeye başladı. Bu sürecin yalnızca, özelleştirme vb. politikalarla devletin reel ekonomideki ağırlığının azaltılmasını değil; aynı zamanda finansal liberalizasyon sürecini de beraberinde getirdiği görüldü. Yani reel sektörün dışına finans piyasaları da piyasanın "görünmeyen eller"ine teslim edildi. Bu süreçte; gelişen enformatik teknolojinin sunduğu olanaklar da kullanılarak uluslararası ticaretin ve sermaye hareketlerinin serbestleşmesi, hacminin artması, hızlanması, yaygınlaşması ve yeni yatırım araçlarının devreye girmesi söz konusu oldu. Bunun sonucunda ise, birbiriyle bağımlılığı söz konusu olan -zira finansal piyasalar kredi yaratmak fonksiyonuna sahip olması nedeni ile gelecekteki üretimi kontrol etmektedir ve finansal piyasalara kanalizasyon edilen sermaye de üretimden elde edilen kârın arta kalan kısmıdır - ikili bir yapı ortaya çıktı: bir tarafta üretilmiş mal ve hizmetlerin ticaretinin yapıldığı reel ekonomi, diğer tarafta ise para tıccarları ile spekülâtörlerin yer aldığı kumarhane dünyası. Her iki yapıda da üretim-tüketim dengesinin oluşu-

mu liberalizmin zorunlu bir gereği olarak piyasa mekanizmalarına bırakıldı. Yani birbirleriyle ilişkileri giderek karmaşıklaşan ve finans alanında türev piyasaların oluşmasıyla da tamamen kontrol dışı kalan piyasaların kendiliğinden dengeye ulaşacağı varsayıldı.

Ancak 1990'lardan bu yana özellikle finansal piyasaların kendiliğinden dengeye gelmesinin o denli kolay olmadığı 1994'de Meksika'da, 1997'de Güney Doğu Asya'da yaşanan krizlerde defalarca görüldü. En son olarak da, geçtiğimiz yaz, ABD'de gayrimenkul piyasasında oluşan balona bağlı olarak mortgage kredilerinin geri ödenmesi konusunda yaşanan ve dünyanın ekonomik lokomotifleri olan ülkenin bankacılık sistemini esir alan krizin, bugün küresel bir resesyona veya depresyona yol açıp açmayacağı tartışılıyor.

Kapitalizmde meydana çıkan denge dışlılıkların, nedenleri esas alınarak yapısal ve parasal olarak iki kategoriye ayrıldığı biliyoruz. Genelde konjonktürel olarak gün yüzüne çıkan parasal denge dışlılıkların, yine parasal kimi önlemlerle onarılabilirliği açık. Çiğnek, kamu altyapı yatırımlarını artırmak, kredi musluklarını gevşeterek faiz oranlarını düşürmek, gerekirse tedavilindeki para miktarını artırmak gibi önlemlerle tüketim ve yatırım harcamalarını artırmak mümkündür. ABD'de 2001 yılında yaşanan "yeni ekonomi" krizinin yarattığı kısmi durğunluk parasal kimi müdahalelerle aşılabiliyordu.

Ancak bugün yaşanan durğunluğun Soros'a "60 yıl öncesini" hatırlatan yönü parasal önlemlerle aşılmasının bir hayli güç -ve hatta çok küçük bir ihtimal- olmasıdır. Zira, yaşanan krizi götürür kılan gelişme Amerikan halkının aşırı borçlanması ve aldığı borçları geri ödeyememesidir. Aynı nedenle, tüketim yapamayacak kadar borca batmış Amerikalıların kendilerine sunulacak yeni kredilere hızlı olumlu tepki veremeyeceği açıktır. Amerikan yönetiminin mevcut borçları erteleyerek krizi aşmayı denemesinin ise var olan yararaya merhem olup olmayacağı konu-

sunda kötümser tahminlerin daha fazla olduğu görülmüyor. Diğer yandan, bankaların 2007'nin üçüncü ve dördüncü çeyreğine dair bilançoları da umut verici bir tablo sunmuyor. Amerikan bankacılık sisteminin aldığı yararın şimdiden Avrupa bankalarını olumsuz etkilediği görülmüyor.

Isaac Joshua durumun çıkışsızlığını şu sözlerle ifade ediyor: Amerikan ekonomisi kaygı verici bir ikilemin karşısında durmaktadır: ya denge dışlılıkları, depresyon riskini de göze alarak gidermeye yönelecek; ya da denge dışlılıkları derinleştirerek palhasına iktisadi faaliyetlere yeniden yol verecek.

Hal böyle olunca, yaşanan krizin konjonktürel olmaktan çok yapısal bir özellik gösterdiği anlaşılıyor. Krizin yapısal niteliği, kapitalizmin 1980'lerle başlayan ve "küresel liberalizm" olarak adlandırılan genişleme döneminin sonuna doğru yaklaşmakta olduğunun sinyalleri olarak okunabilir. Davos'a ve G-7 zirvesine ABD'de yaşanmaya başlanan resesyona olası sonuçlarının tartışıldığı oturumların damgasını vurması, gerek sermayenin gerekse de iktisadi kararlar alma yetkisine hâiz bürokratların bu durumdaki duydukları kaygının boyutlarını gözler önüne seriyor. Dahası küresel sermaye-bürokrat oligarşisinin hali hazırda yaşanan durğunluğa da tıpkı 2001'de olduğu gibi kimi parasal tedbirlerle onarmayı -küçük bir ihtimal olarak- başarmasının da sorunu nihai olarak çözmeyeceğini ve ilerleyen dönemde daha büyük bir dalgalanmanın tetikleyeceğini belirtmek gerekiyor.

Tüm veriler önümüzdeki dönemde dünyanın ve Türkiye'nin büyüklüğü ve süresi bilinmeyen bir resesyona gireceğini gösteriyor. Dahası bu resesyona depresyona dönüşmesi ihtimali de hiç az değil. Dolayısıyla bu durum olası sosyal ve politik sonuçlarını da düşünmek gerekiyor.

AKP kabinesinin; Türkiye Cumhuriyeti hükümetleri içinde en şanslılardan biri olduğu tartışılmaz bir gerçek. Dünya ve Türkiye ekonomisinin büyüme trendini

sürdürdüğü bir dönemde hükümet olan AKP bunun avantajlarından fazlasıyla yararlanmayı bildi. Ancak önümüzdeki dönemde AKP'yi zor günlerin bekleyeceği ilk elden söylenmeli.

Resesyona Türkiye'yi etkilemeye başlamasıyla birlikte -ki dış ticaret hacmi 265 milyar dolar civarında seyreden, yabancı sermaye girişleri yıllık 45 milyar bulmuş ve ihracatın yarından fazlasını AB'ye yapan bir ülkenin yaşamı global resesyona duyarız kalması beklenemez- yaşanacak toplumsal yıkımın bir tepkiselliği doğuracağı öngörülebilir. Bu noktada, 2001 Nisanında yaşanan bir devalüsyonun jet hızıyla yol açtığı "esnaf ayaklanması" hatırlanmalı.

Olasi bir toplumsal tepkinin; şu anki haliyle sol güçlere yönelebileceğini düşünmek ise fazlasıyla iyimser bir yaklaşım olur. Bu türden ekonomik krize bağlı toplumsal hareketliliklerin ilk başta güçlü ve radikal muhalefet hareketlerine yönelmesi eğilimini taşıdıkları bililmektedir. Sahip olduklarını kaybetmeme güdüsü ile hareket eden kitlelerin, güçlü bir sosyalist alternatifin olmadığı koşullarda karşı-devrimci siyasal akımlara bütünüleşmeleri ise oldukça güçlü bir olasılıktır. Günümüz Türkiye'sinde, özelleştirme politikaları nedeniyle sahip oldukları güveneli

çalışma koşullarını kaybetme tehdidi altındaki işçilerin milliyetçi sol ya da sağ akımlara, güvencesiz koşullarda çalışmakla birlikte büyüyen ülke ekonomisinin sunduğu dinamikler üzerinden sınıf atlama hesapları yapabilmek geniş işçi kesimlerinin ise ağırlıklı liberal akımlara angaje oldukları hatırlanmalıdır. Ancak bu denge siddetli bir kriz etkisiyle bir gecede bozulabilir ve çoğu güvencesiz olan Kürt işçiler dışında kalan geniş işçi toplulukları milliyetçi ve hatta faşist hareketlerle çok hızlı bütünüleşebilir. Bu bir tehlikedir. Zira tarihte yaşanmış birçok örnek kriz dönemlerini güçüstü karşılamak zorunda kalan sosyalist hareketlerin, ağır ekonomik krizlerden hemen sonra değil, bu krizlerin yol açtığı emperyalist savaş ve faşizm dönemlerinin yarattığı yıkımların ardından güç olabildiklerine işaret etmektedir. Yani ya bu sürece krizin olumsuz etkilerinin tepkilerini tetikleyeceği emekçiler için alternatif teşkil edilecek ve ülkenin tüm ezilenleri açısından çekim merkezi olabilecek güçlü bir muhalefet hareketinin inşasına odaklanılacak -ki bunun günümüzdeki karşılığı Kürt hareketinin içinde yer aldığı geniş bir cepheleşme hareketidir, ya da hiç de iç açıcı olmayacağı açık olan bir tarihsel dönemi seyirci olarak geçirmekle yetinilecek.

Süründürme-usandırma taktiği

Hrant Dink cinayeti davasının üçüncü duruşması 11 Şubat günü İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde gerçekleşti. Duruşma sırasında milletvekilleri, aydınlar, sanatçılar ve adalet isteyen yurttaşlar, Dink ailesini yalnız bırakmadı. Ancak davanın gidişatı hiç de adalet beklentisini karşılayacak gibi durmuyor

Hrant Dink davasının üçüncü duruşması 11 Şubat Pazartesi günü İstanbul'da görüldü. Mahkeme salonunun dışında toplanan yüzlerce kişi adalet talep ederken, milletvekilli, sanatçı ve gazetecilerden oluşan bir grup da duruşma salonunda davayı takip etti.

Davanın gidişatında en belirleyici olan gelişme ise Mahkeme heyetinin, "görevi köthiye kullanmak" iddiasıyla Samsun'da, "görevi ihmal" ve "suç delillerini gizlemek" suçlamasıyla da Trabzon'da dört günlük görevlisinin yargılandığı davaların İstanbul'daki ana davayla birleştirilmesi için Dink ailesinin avukatları tarafından yapılan talebi reddetmesiydi. Yaklaşık sekiz saat süren duruşma sonucunda Mahkeme yargılamaya 25 Şubat'ta devam edilmesini kararını verdi.

Aynı cinayete ilgili olarak Samsun ve Trabzon'da devam eden davaları dahi birleştirmeye yanaşmayan mahkemenin bu tutumu, dava sürecini zorlaştırmak, parçalamak ve çok yönlü bir yargılama yapmaktan kaçınmak olarak değerlendiriliyor. Bu zihniyette olan bir Mahkeme heyetinin söz konusu davayı ortaya

olağanüstü bir delil çıkmadığı taktirde başlayacak Ergenekon davasıyla da birleştirmesini beklemek pek mümkün görünmüyor. Zira ortada "kriminolojik delil" bulunmuyor.

Peki, AKP yanlısı gazeteci Şamil Tayyar'ın ifadesiyle Ergenekon tarafından yapılması planlanan birçok darbe girişimini önceden istihbaratın alarak engelleyen Emniyet Teşkilatı, nasıl oluyor da muhbirinin açık açık ihbar ettiği cinayeti engelleyemiyor ve cinayet sonrasında herhangi bir "kriminolojik delil" toplayamıyor. Delillerin ağırlıklı bir kısmının ise Jandarma ile Emniyet arasındaki kavganın dolaylı sonucu olarak elde edildiği düşünülürse, her iki "güvenlik" kurumunun da bilgisi dahilinde gerçekleştiği anlaşılan bu cinayetin üzerine gidilerek daha fazla ipliğin pazara çıkmasından çekinildiği anlaşılıyor.

Bundan sonra ise Hükümetin, cinayetin Ergenekon imzalı olduğu kamsını Şamil Tayyar gibi isimler üzerinde kamuoyuna yansıtmaya devam edeceği beklenebilir ama bu çabanın soruşturmayı derinleştirme çabasıyla sonlanmayacağını kestirmek çok zor değil.

Tursun davasında polise muafiyet

İzmir'de Kasım ayında polislin dur ihbarına uymadığı gerekçesiyle açılan ateş sonucu Baran Tursun'un hayatını kaybetmesi ile ilgili davanın ikinci duruşması görüldü. Duruşmada hakim Mehmet Akarca, Baran Tursun'un içinde bulunduğu aracın geçtiği bölgedeki benzin istasyonlarında ve polis telsiz kayıtlarında inceleme yapılarak bilirkişi raporu hazırlandığını belirtirken, Tursun ailesinin avukatlarından Bahattin Özdemir, yeni bir rapor hazırlanmasını talep etti. Samik polis Oral Emre Atar'ın avukatlarından Tolga Yurdakul ise müvekkillerinin can güvenliğinden endişe ettiklerini ve bu nedenle mahkemenin müvekkillerinin duruşmalardan muaf tutulmasını talep ettiklerini dile getirdi. Tursun ailesinin avukatlarının bilirkişi incelemesi talebi kabul edilirken, 19 Şubat 2008 Salı günü olay bölgesinde keşif yapılmasına, samik avukatlarının taleplerinin de kabul edilerek, samik polis memurunun duruşmalardan muaf tutulmasına karar verildi. Duruşma sonrasında bir açıklama yapan ÇHD İzmir Şube Başkanı Alper Bağran, samik polislin duruşmalara katılmaktan muaf tutulması kararına tepki gösterdi. Emniyet teşkilatının delilleri karartmaya yönelik çalışmalar yaptığı düşüncesinde olduklarından, olay yeri keşfinin jandarma eşliğinde yapılmasını istediklerini ve bu isteklerinin kabul gördüğünü vurgulayan Bağran, "Polis memurunun duruşmalardan muaf tutulması kararının takdirini kamuoyuna bırakıyorum. Samik can güvenliğinin olmadığına inanmıyorum." diye konuştu. Bu arada Baran Tursun'un ailesi geçen duruşmada yaşanan olaylar sonrasında aldığı duruşmalara katılmama kararı nedeni ile ilkinci duruşmaya katılmazken, mahkeme binasında bulunan polis odasında oturan samik avukatlarının duruşmayı takip eden İzmir Emniyet Müdür Yardımcıları ile uzun süre sohbet etmeleri dikkat çekti.

Hedef hepimiz...

Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda yapılan değişikliklerle bir çok kişi polis kurşunuyla hedef olurken Avıclar'da Feyzullah Efe'nin, İstanbul'da Ahmet Aslan'ın, Bakırköy Osmaniye Polis Karakolunda Gökhan Belgüzar'ın, Edremit'te Özgün Ünal'ın, İzmir'de Haşım Balık'ın, İstanbul'da Nijeryalı Festus Okey'in, Aydın'da Resul Aydemir'in, Sapanca'da Ahmet Şahin'in ve İzmir'de Baran Tursun'un ölümüyle sonuçlanmıştır.

İzmir de polis kursunu ile hayatını kaybeden Baran Tursun'u vuran polis ilk duruşmada tahliye edilmiş buna ilişkin İHD ve Mazlum-Der İzmir şubeleri 18 Ocak'ta Karsiyaka Adliyesi önünde yaptıkları basın açıklaması ile polis yasasının iptal edilmesini istemişlerdi. Karsiyaka Adliyesi önünde bir araya gelen insan hakları savunucuları, polis tarafından katledilen Baran Tursun'un ailesi ile birlikte basın açıklaması yaparak "Polis vuruyor, yargı koruyor, aşırı doz öldürüyor" yazılı pankart açmış. Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nun iptal edilmesini yargının bağımsız davranmasını istemişlerdi.

Yapılan basın açıklamasından 1 hafta sonra Karsiyaka Cumhuriyet Savcılığı tarafından başta İHD şube başkanı Lütfü Demirkapı ve yönetim kurulu üyeleri Evrim Kubilay, Ali Çalışkan ve basın açıklamasına destek veren SDP İzmir İl Başkanı Semra Uzunok ve katılımcılara jet hızıyla "Devletin manevi şahsiyetine hakaretten" soruşturma açıldı.